

Slovenci! cénimo vsaj te drobtine, kar nam jih je ostavila jezna usoda. Pobrinimo se za domačo zgodovino!

—n—

Jurčičevi zbrani spisi. Odbor za Jurčičev spomenik, ki je doslej izdaval Jurčičeve zbrane spise, odstopil je lastnino in nadaljno izdavanje teh spisov „Narodni Tiskarni“ pod tem pogojem, da se ona zaveže nadalje izdavat zbirko Jurčičevih spisov, o njih voditi poseben račun, oskrbovati pri sv. Krištofu Jurčičev grob ter po sklenenem konečnem računu polovico čistega dohodka izročiti „Matici Slovenski“ za Jurčičevo ustanovo. „Narodna Tiskarna“ je ceno Jurčičevim zbranim spisom znižala na 60 kr. za vsak nevezani in na 1 gld. za vsak elegantno vezani zvezek. Doslej je prišlo na svetlo pet zvezkov, ki se dobivajo v „Narodni Tiskarni“ (a ne več pri g. dr. Staretu) po zgoraj naznanjeni ceni (za dijake pa samó po 50 kr. zvezek). Odbor je Jurčičeve spise zategadelj odstopil tiskarni, da bi s tem pospešil njih razprodajo in nadaljno izdavanje. Tiskarna gotovo izvrši svojo dolžnost ter izda redno vsako leto po dva zvezka, ako jo bode razumništvo slovensko vsaj nekoliko podpiralo v domoljubnem tem podjetji. Kdor se naroča na liste, ki izhajajo v ti tiskarni, lahko priloži tudi malo svoto za Jurčičeve spise in knjige se mu pošljejo nemudoma. Zdaj se tiska VI. zvezek, ki izide okoli Velike noči. Odbor za Jurčičev spomenik pa v današnji številki našega lista polaga svoj račun. Kar ima še gotovega denarja, izroči ga Matici.

Glagolski nadpis v Sevnici. S. Rutar piše v „Lj. Zvonu“ II. 117: „Na gradu gorenja Sevnica (Oberlichtenwald) nahaja se glagolski nadpis“; in zopet isti v „Lj. Zvonu“ V. 440 po Janischevem Topogr. stat. Lexik. v. Steierm. pravi: „da se v gorenjem sevnškem gradu nahaja slovenski napis: „na pana boga mi houffanje“ in še drug glagolski napis“. — O ti stvari sta pisala že prof. J. A. Suppantšitsch v knjigi „Ausflug von Cilli nach Lichtenwald“ 1818 str. 136. in B. Kopitar v sestavku, „Slavische Aufschrift zu Lichtenwald in Untersteier“ (v. Barth. Kopitar's Kleinere Schriften ed. Miklosich. 1857 16), po katerih nam tudi dr. Josip Pajek v svoji zbirki „Črtice iz duševnega žitka štaj. Slovencev“ na str. 163. tako pripoveda: „Sevnški grad — bil je dolga leta lastnina Solnograških nadškofov. V gradu se nahaja takozvana lutrovska klet. Klet je bila svoje dni za druge namene pozidana, bila je katoliška cerkev. Ker so pa v Lutrovi dobi baje v njej opravljali lutrovci svojo božjo službo, so njo pozneje zvrgli in za vselej opustili. Na zbočenem stropu se dviguje lepa kupola; v kleti so ob obeh straneh razvrščeni velikanski vinski sodi, pod nogami pa ima obiskovalec „žerf“, domovanje rajnkih. V tej kleti se berejo sledeče besede na steni: „Na pana boga mi je houffanje“. Na nasprotni steni zapazimo ravno te besede, pisane z glagolico“. No na sledeči strani 164. dodaje temu dr. Pajek to-le opazko: „Iz sostavka: „Der sogenannte lutherische Keller in Ober-Lichtenwald“ (Mittheilungen der k. k. Central-Commission zur Erf. und Erh. der Kunst- und historischen Denkmale. 8. knjiga, 3. zvezek) je razvidno, da se imenovano poslopje nikdar ni za božjo službo rabilo, in da je le z latinskimi črkami pisan stavek pristen, ne pa on, o kojem se je mislilo, da je pisan z glagolico“. —

Stvar je res zanimiva in važna. Vsebina omenjenega napisa je pač luterska („Gott ist meine Hoffnung“), a oblika, vsaj ponekoliko — češka („pan“ — gospod). Kako bi neki češčina prišla v slovensko stran, in kako bi še v protestantovski dobi rabila glagolica?! — Iz navedenega izvestja po „Mittheilungen“ zvédamo samó to, da je pristen nadpis v latinici; a nič se nam ne pripoveduje gledé glagolskega: ali da je kakov ták nadpis, dasi z drugim značenjem, ali pa da gla-